

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsrvpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales, historici, physici, mathematici, denique ad politiorem litteraturam pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam transscripti summo labore, cura, ac fide

Plvtarchi Chaeronensis Ethicorum Sive Moralium

Plutarchus

Impressum Francofor. ad Mœn., M.D.LXXXII

De fortuna, vel virtute Alexandri, oratio posterior

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-351](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:468-1-351)

missa ab Alexandro sibi quinquaginta talenta non accepit
dantem non laudamus: an quia non tam à largièrè quām à
non accipiente contemni pecuniam credimus? Philosophia
fecit ne pecunia opus haberet Xenocrates. at qui eadem se-
* cit vt ea opus haberet Alexander, vt largiri talibus posset.
Hoc quoties dixit Alexander iactus, vi pulsus? Et sanè iudi-
cia recta omnibus hominibus putamus inesse: quod natura
vltrò ad honestatem ducat. Philosophi autem in eo præstāt
vulgo, quod iudicia habent rebus aduersis incidētibus fir-
ma & roborata. non enim tum his vtuntur anticipatis sen-
tentias.

Iliad. p.

234.

Est hoc angurium cunctis præstantius enum:

& Finis omnibus hominibus est mors. Sed rationes peri-
culo imminentे franguntur, ac imaginationibus iudicium
expellitur, vbi proppè adsumt res terribiles. Metus enim
non solam memoriā consernatur: vt ait Thucydides: sed &
institutū animi omne, & laudabilem conatum atq; incita-
tionem. * Funiculos philosophia circumposuit. *

PLUTARCHI DE FORTVNA, VEL

virtute Alexandri, oratio

posterior.

20

IN hesterna disputatione obliti sumus, vt appareat, dice-
re, bona quadam fortuna factum fuisse, vt ætas Alexan-
dri multas etiam artes, multa præclara ingenia produ-
ceret. quanquam id fortasse non tam Alexandri fortunæ
imputandum, quām istorum felicitati adscribendum est,
eum suæ præstantiæ spectatorem testemque nactis, qui &
optimè iudicare egregia opera, & liberalissimè compensa-
re posset. Sanè posterioribus temporibus perhibent Arche-
strato poetae eleganti, sed qui in paupertate inglorius viue-
ret, quendam dixisse: Si tu Alexandri ætate vixisses, is tibi
pro quoquis versu Cyprum aut Phœnicen dedisset. Existi-
mo autem eos quoque, qui tum fuerunt, artifices primos, 35
non tam ætate Alexandri, quām propter Alexandrum ex-
titisse. Ut enim frugum copiam bona temperies ac tenuitas
aeris gignit: ita artium & bonorum ingeniorum incremēta
benignitas, honor & humanitas regis efficit. & cōtrà prin-
cipum inuidia, sordes, aut studium contendendi omnia ista
exstin-

extinguit atq; perdit. Dionysius tyrannus, vt fertur, citha-
rœdum quendam egregium audiens, pollicitus est se talen-
tum ei dono datusum. cumq; homo postridie promissum
flagitaret, Heri, inquit, exhilaratus abs te eo quo cecinisti
tempore, te quoq; spe iniecta exhilarauit: habes ergo mer-
cedem, pro eo quod me delectauisti: vicissim dele status. A-
lexander Pheræorum tyrannus (tyrannum duntaxat appell-
ari par erat, neque Alexandri nomen ab eo pollui) is ergo
tyrannus cum spectaret tragœdiam, præ voluprate animi
vehementiore motu est ad misericordiam prolapsus. exsi-
liens itaque è theatro concitatior gressu discessit, Rem in-
dignam fore inquiens, si qui tot interficeret ciues, conspi-
ceretur Hecuba & Polyxenæ calamitatib. illacrymans pa-
rumq; adeò absfuit, quin poenas à tragœdo exigeret, quod
is ferreum ipsius animum emolliuisset. Archelaum, quod
in domando restrictior videbatur, Timotheus canens sæpe
hoc pupugit cauillo:

Tu terrigena argento faues.

& Archelaus non inconcinnè hoc ei reposuit:

20 *Tu terra genitum argentum aues.*

Scytharum rex Atreas captiuum adeptus Ismeniam tibici-
nem iussit inter pocula canere: cumq; cantum eius rel. qui
plausu & admiratione prosequerentur, iuravit se suauius
audire hinnitum equi: adeò procul is aures suas à Musis ab-
duxerat, animumque in præseptibus habebat nō equos, sed
ashinos qui audiret dignum. Quid putas apud tales reges in-
crementi aut honoris artibus & Musicæ futurum? Quin-
etiam non ferunt, si quis aliqua arte supereret, ideoque ve-
ros artifices per inuidentiam infenso animo deciliunt qua-
lis rursum fuit Dionysius, qui Philoxenum poetam in la-
picidinas iniecit, quod scriptam à tyranno tragœdiam cor-
rigere iussus, ab initio totam vsque ad coronidem deleue-
rat. Sed & Philippus, quia serius ad descendum se contule-
rat, fuit in hoc genere scipso inferior, & adolescentuli in
morem arrogans. itaque psaltenquendam, cum rex de so-
nis quibusdam disputeret, ac coarguiā se musicum puta-
ret, hunc leni voce subridentemque aiunt dixisse, Absit ye-
rò, rex, istuc abs te miseria, vt hæc tu quām ego melius in-
telligas. Sed Alexander gnarus cum quæ spectanda ipsi &
audienda essent, tum in quibus sibi esset elaborandum

atque certandum, in armis sese ad fiduciam exercebat, ut fieret secundum Æschylum

Terror casuris hostibus armipotens.

hanc enim artem à maioribus suis Æacidis & Hercule ad se transmissam colebat, reliquis autem artibus honorem absque emulatione tribuebat, gloriamque & elegantiam: sed delectatione ad imitandum se duci non sinebat. Fuerunt etate Alexandri Thessalus & Athenodorus tragœdi, quibus inter se certantibus sumtus scenicos fecerunt Cypriorum reges, iudicium tulerunt ducum laudatissimi. cum autem 10 viator esset renunciatus Athenodorus, dixit Alexander, se maluisse partem regni amittere, quam videre Thessalam vinciri. neq; tamen vel intercessit apud iudices, vel iudicium reprehendit: sentiens debere se omnibus aliis superiore, iusticie tamen subditum esse. Comicus tū fuit Lycoscar 15 phensis. Huic, cùm in quandam comitatem verum inferrisset quo donum petebat, ridens decem talenta dedit. Citharœdi cùm alii, tum Aristonicus, qui in pugna quadam cùm ad auxilium ferendum accurrisset, strenuè proliatus cecidit. Huic æream statuam fieri & Pythiis collocari iussit 20 Alexander, cithara & hasta projecta conspicuam. non virum modò honorans, sed musicam etiam, ut que fortes faciat, ac rectè educatos apprimè impleat diuino quodā instinctu & impetu. Etenim ipse aliquando Antigenida modum qui Harmateios dicitur canente tibia, ita fuit cantu 25 illo concitatus atque inflammatus animum, ut dato impietu arma, quæ propè iacebant, corriperet. testimoniumque ferret Spartanis cantantibus

Ferrum capessere instigat cithara melos.

Vixerunt etiam Apelles pictor, & Lyssippus factio. ho 30 rum Apelles fulminigerum Alexandrum pinxit ita perspicue & attemperate, ut diceret duos esse Alexandros, unum Philippi F. insuperabilem, alterum Apellis inimitabilem. Lyssippus autem cum finxisset primū Alexandrum facie sursum conuersa in celum intuētem, sicut solebat suspicere Alexander leuiter inflexo collo: subscrispsit quidam non absurdè: 35

Aereus inspiciens diuosq; hominesq; regentem,

Velle mihi est & Jesus talia Verba loqu:

*Magne tene Iupiter, neq; enim prohibemus Olympum,
Dum toto tellus pareat orbem mihi.*

Itaq;

Itaq; etiam solum Lyssppum Alexander fabricari suas ius-
fit imagines. quod nimurum is solus ære ingenii ipsius ex-
primeret, simulq; cum forma etiam virtutem proponeret.
reliqui inclinatione cervicis, oculorumq; renidentem vo-
lubilitatem imitari volentes, masculum eius leoninumq;
vultum non serubabant. Inter alios artifices fuit tunc etiam
Stasicles architectus, nullum opus moliens quod varium
iucundumq; adspectu esset, sed & manu magnifica, & dispo-
sitione operum vtens quæ sumtus à rege suppeditari opus
haberet. Is cum ascendisset ad Alexandrum, pictas eius, &
sculptas atq; fictas imagines culpauit, vt timidorum & hu-
miliū opera artificum. Ego, aiebat, statui corporis ô rex
tui similitudinem in viuam & interitus expertē æternisq;
firmatā radicibus materiā, & immota præditā grauitate in-
troducere. Thraciae enim mons Athos, vbi maximus & pla-
nè cōspicuus assurgit, latitudines & altitudines habēs pro-
portionē toti cōgruentes, tū mēbra & artus atq; interstitia
quæ cōformari queant, potest artificio ita tractari, vt ima-
go Alexandri & sit & dicatur: fundamentis suis mare attin-
gens, manū autem altera gestans vrbe[m] cīo. ciuum
capacem, dextra perennem fluvium è patera in mare libās.
proinde aurū, æs, ebur, ligna, tinturas, simulacula exigua,
vænalia, & furtis exposita abiiciamus. Hoc vt audiuist Alexander,
audaciam sanè artificis & fiduciam admiratus lau-
dauit. Tu tamen, dixit, Atho montem intactum relinque.
satis est eum esse monimentum petulantia quam vnu in
cū rex exercuerit. me Caucasus mōstrabit, & Emodi mon-
tes, & Tanais, & Caspium mare. ha sunt meorum factorum
imagines. Eninuero ponamus obsecro, fuisse confectum
istud opus: eratne futurus aliquis qui illud videns, fortui-
tò hanc formam, figuram, dispositionemque obtigisse pu-
taret? nō equidem arbitror. Idem de fulminigero, de hasta
to eius simulacro sentiendum. Iam statuæ magnitudo abs-
que arte à fortuna effici non potest: vtcunque multum au-
ri, æris, eboris, alijsque preciosæ materiæ suggestente vir
autem magnus, immò omnium qui vnquam extiterunt
maximus absolui potuit absque virtute opera Fortunæ, ar-
ma, opes, vrbes, equos ei largiētis? quæ ipsa vti his nescien-
ti, nō potentia sunt, non ornatus, sed periculum, imbecil-
litatisque & impotentia suæ argumentum. Reclamè enim

Alexan-
drum non
fuisse For-
tuna opus.

Antisthenes dixit, hostibus omnia bona nos optare debe-
 re excepta fortitudine ea enim sic sunt non possidentium,
 sed vincentium. Atq; hanc ob causam creditur naturā cer-
 uo ignauissimo animali cornua mirandæ magnitudinis at-
 que asperitatis ad sui defensionem deesse: docentem nihil
 vires & arma prodesse iis, qui subsistere non audent. Sic et-
 tiam Fortuna sæpenumerò timidis & stultis potentiam &
 imperia tribuens, in quibus turpiter se gerant, ornat atque
 commendat virtutem, ut quæ sola virum magnum præcla-
 rumque reddat. Probè dictum est ab Epicharmo, Mensem 10
 videre, mentem audire, reliqua cæca & surda, rationis indi-
 gere, nam sensus suas habet proprias opportunitates. Men-
 tem autem prodesse, mentem ornare, hanc esse quæ vincat,
 superet, regnet, reliqua omnia cæca, surda, ex anima posses-
 sores deuicere, grauare, & dedecorare ubi virtus abest, licet 15
 ex ipsis rebus discere. Nam eadem potentia, eodem regno
 proposito, Semiramis cùm esset mulier, classes instruebat,
 legiones armabat, Babylonas condebat, rubrum mare cir-
 cūcta Äthiopes & Arabes subigebat. Sardanapalus virili
 natus sexu, domi purpuram carpebat, inter pellices desi 20
 dens sursum erexit pedibus, cui mortuo lapideum posue-
 runt simulacrum, barbarico more sibi saltantis, digitisque
 supra caput complosis crepitum edentis: inscriperuntque
 Ede, bibe, Veneri da operam, reliqua nihil sunt. Evidem
 Crates cum videret auream imaginem Phrynes meretri- 25
 cis apud Delphos stantē, exclamauit Esse eam trophæum
 de Græcorum int̄erperantia erectum. at Sardanapali siue vi-
 tam, siue sepulcrum (nihil enim puto interessere) inspiciens,
 dices trophæum esse de Fortunæ bonis positum. Ergo ne
 patiemur eam post Sardanapalum etiam Alexandru attin- 30
 gere, eiusque magnitudinem & potentiam sibi vindicare?
 Quid vero huic amplius dedit quām aliis etiam regibus?
 arma, equos, iacula, pecuniam, satellites? His Fortuna ma-
 gnū, si potest, faciat Arridæū, Amasin, Ochum, Oarsen,
 Tigranem Armenium, aut Nicomedeni Bichynum. quo 35
 rum ille diadema pedibus Pompeii subiecto turpiter re-
 gnum amisit, prædæ id cedens: hic raso capite & sumto pi-
 leo, libertum se populi Romani est professus. Dicamus potiū,
 Fortunam paruos, timidos, abiectos facere, iniustum
 vero esse, qui vel vitium infortunio, vel fortitudinem & 40
 pruden-

prudentiam prosperæ fortunæ accepta ferat. Multū verò
 Fortuna debet imperio Alexandri in eo enim conspecta est
 illustris, inuita, magnanima, modesta, humana. Statim au-
 tem mortuo Alexandro exercitū eius vagantē, & in seipsum
 impingentem Leosthenes similem dixit Cyclopi esse qui
 amissō oculo usque quaque manus intēndebat nullum ad
 certum scopum directas. ita sublato duce magnitudo ex-
 ercitū incertis motibus agitabatur. Atque adeo sicut ani-
 ma deserentē cadauera non consistunt, non cohārent, sed
 10 dissipantur & dissoluuntur: ita exercitus Alexandro amo-
 to palpitabat, concutiebatur, atque æstuabat, Perdiccis,
 Meleagris, Seleucis & Antigonis tanquam spiritibus et-
 iamnum calidis ac pulsibus in corpore discurrentibus: tan-
 dem planè flaccescens & putrescens, vermium instar ex se-
 15 se pullulauit degeneres reges atque principes semianimes.
 Hocq[ue] ipse etiam Alexander indicauit, cūm Hephaestio-
 nem, qui cum Cratero in rixam inciderat, obiurgans dixit:
 Quæ verò tua res gesta est, si quis tibi Alexandrum aufer-
 rat? Quod ego intrepide ad eius temporis Fortunam di-
 20 xero: Quæ tua magnitudo, quæ gloria, quæ potentia, ubi
 vis illa est insuperabilis, si quis Alexandrum tibi detrahatur?
 id est, si quis tibi admittat armorum peritiam, diuitia-
 rum magnificum usum, continentiam in tanta luxus ma-
 teria, audaciam in certaminibus, mansuetudinem erga sub-
 25 ditos. Alium fac, si potes, magnum, qui pecuniam non e-
 largiatur, non ante exercitū periculis se offérat, non ho-
 noret amicos, non miseretur captiuos, voluptates non so-
 briè percipiat, non in tempore excubias agat, viator non
 placabilis & humanus sit. Quis magnus est in potētia con-
 30 stitutus, prauitatem & stulticiam eum tenentibus? aufer virtu-
 tem à fortunato, prorsum humilem cernes: in gratia para-
 da ob illiberalitatem, in laboribus ob molliciem, erga deos ob
 superstitionem, erga bonos ob inuidiam, inter viros ob
 timiditatem, inter mulieres ob libidinem. Sicut enim in-
 35 pti opifices dum magnas bases paruis donariis supponūt,
 eorum prauitatem hoc ipso arguūt: sic Fortuna cūm inge-
 niūm vīle magnis ac splendidis rebus extollit, idē magis
 demonstrat atque infamiae exponit, cūm præ leuitate laba-
 scit atque impingit. Non ergo in possessione, sed in usu bo-
 norum id inuenies, quod laudem meretur. quando etiam

infantes regna & imperia paterna hæreditatis iure conse-
quuntur: vt Charilaus, quem Lycurgus cum ipsis incuna-
bulis in phiditium attulit, ac suo loco regem Spartanorum
renūciauit. & sanè nihil laudis infans merebatur, Lycurgus
plurimum, qui infanti paternam dignitatem redderet, non s.
ad se eam traheret. Quis verò magni fecit Arriðeum? quem
nihil infanti præstantem, tantum purpura veluti cunabulis
inuoluens Meleager in Alexandri solio collocauit. recteis,
vt conspicuum fieret intra paucos dies, quomodo virtute
homines, quomodo fortuna regerentur. Nam post imperii 10
verum administratorem, histrionē introduxit: aut potius
tanquam in scena diadema orbis terrarum imperii tacitum
traduxit.

Imponente viro molem mulier quoq; perfert,
inquitille. Contrà verò hoc rectius est dicere: potentiam, 15
diuitias, imperium vel mulier, vel puer potest alicui im-
ponere. Oarsæ & Dario Bagoas diadema arreptum, cuniq;
eo regnum Persicum imposuit. Ut autem is, qui magnam
est adeptus potentiam, tolerare eam, & administrare pos-
sit, neque mole rerum conteratur aut subuertatur, viri est 20
virtute, mente, altoq; animo prædicti. qualis fuit Alexan-
der, cui à nonnullis ebrietas & temulentia obiiciuntur. Ille
verò magnus fuit vir, sobriosq; in tanta rerum mole, ne-
que passus à potētia & imperio se ineibriari aut ad bacchan-
dum incitari. cuius gustum alii exiguum cum percepissent, 25
sui compotes esse nequiuierunt.

Etenim mali, saturati & elpecunia,

In cinitate & vel porti honoribus,

Luxuriant insperatam ob fortunam domus.

Clitus, cùm apud Amorgum tres vel quatuor Græcas tri- 30
remes subuertisset, Neptuni cognomen accepit, & triden-
tem gestauit. Demetrius, cui Alexandria potentia paruam
Fortuna portiunculam contulerat, passus est se Catæba-
tem (tanquam deum qui in terras descendisset) appellari, &
ab vrbibus ad eū non legati, sed cōsultores numinis mitte- 35
bantur, responsaq; ipsius oracula dicebantur. Lysimachus
Thraciam, quasi extremos regni Alexādrei fines, adeptus,
eò superbiæ & ferociæ processit, vt diceret: Nunc ad me
veniunt Byzantii, cùm hasta cœlum tango. cùm quidem
Pasianes Byzantius, tunc præsens, Abeamus hinc, in-
quit,

*Superbe
distra &
facta quo-
rundam.*

quit, ne cuspidē cœlum perforet. Et quid de ijs dicam, quibus licuit propter Alexandrum altos ducere spiritus? quando Clearchus etiam occupata Heracleæ tyranide sceptrum gessit, & filiorum vnum Cerauni (quæ vox fulmen significat) nomine affecit. Dionysius verò iunior Apollinis se filium prædicauit hac inscriptione:

Dorica quem genuit Phœbo semine mater.

Pater huius, cum ciuium c 130. aut amplius interfecisset, fratrem ob inuidiam hostibus prodidisset, matrē vetulam, 10 paucis post diebus morituræ exitum prestolari non sustinens, suffocasset, atque in tragedia ipse scripsisset,

Tyrannis iniusticia mater est enim:

tamen filiabus Virtutis, Pudicitiae, Iusticie nomina impo-
suit. Alij Euergetas, id est benefactores, alij Callinicos, id est
15 pulcras victorias consecutos, alij Soteres, hoc est seruato-
res, alij Magnos se denominauerūt. Alias autem supra alias
eorum nuptias equorum instar in armentis mulierum pro-
misca versantium, filiorum cædes, exoletorum excarnifi-
cationes, ludos tessellarum quotidianos, tibiæ cantus in
20 theatris, noctes in cœnis, dies in prandijs consumtos, enar-
rare nemo queat. At enim Alexander prima luce sedes pran-
debat, tenebris noctis iam ingruentibus cœnabat, bibebat
dijs sacrificans, cum Medio tessellis certabat febricitans, lu-
debat iter faciens interimq; arcu iaculari discens, & de cur-
25 ru descendere. Roxanem sibi soli duxit, amore eius captus.
Darij autem Statiram regno & rebus: proderat enim gen-
tium commixtio. Reliquis Persidibus tantum superior fuit
pudicitia, quantum fortitudine Persis. nullam enim inui-
tam vidit, & quas vidit, magis præteriit quam non vidas. vt
30 cùm aliàs fuerit humanissimus, aduersus pulchritudinem
formæ duntaxat superbè se gesserit. De vxore Darij longè
formosissima, ne vocem quidem audire voluit formæ eius
commendaticem. mortuam verò ita regi ornauit, itaque
misericorditer defleuit, vt pudicitia eius in tanta humani-
35 tate fidem non inuenerit, iniuriæq; crimen ei bonitas con-
flauerit. Sinistram enim de eo suspicionem Darius conce-
pit, ad potentiam & ætatem respiciens: quod ipse quoque
erat eorum è numero, qui putabat à Fortuna Alexandri esse
victoriæ. Postquam autem veritatem diligentissima inqui-
fitione comperit, Proinde, dixit, nō planæ res Persica perijt:

neq; nos quisquam prorsum ignaos mollesq; dixerit, à tali
 victos hoste. Evidem deos bonum successum, victoriamq;
 belli huius flagito, ut beneficijs Alexandrum possim supera-
 re: ac me studium quoddam aemulatioq; tenet benignitate
 eum vincendi. Si actum est de rebus meis, patriæ Persa-
 rum Iupiter, dijque regij, nemo precor alius quam Alexan-
 der in Cyris solo sedeat. Ita dijs testibus vocatis ille Alexan-
 drum adoptauit, sic vincitur virtute. Si lubet, Fortunæ ac-
 cepta fer Arbelæ, & Ciliciam, & alia vi gesta ac peracta. For-
 tunæ beneficio bellicæ quassata fuerit Tyrus, & aperta Ä-
 gyptus. huius opera ceciderit Halicarnassus, & capta sit Mi-
 letus, & Euphratem vacuum reliquerit Mazzæus, ac Babyloni-
 us campus cadaueribus fuerit oppletus. Non quidē tem-
 perantem eum Fortuna reddidit, neq; continentem, neque
 inuictum à voluptate, & nulla cupiditate violabile animum
 conseruavit. Atqui ea sunt quibus Darium vicit Alexander:
 reliqua, armorum erant & equorum clades, pugnæ, cædes,
 fugæque virorum. illa priora sunt quibus magnam & in
 confessio positam victoriam ille de Dario reportauit, con-
 cedente, virtuti, magnanimitati iusticia que eius, mirantiq;
 eius in voluptate, laboribus, & officijs inuictum animum.
 Quippe inter scuta, satisfas, conclamationem acierum, &
 armorum conflictus Tarrias quoq; Dinomenis F. & Anti-
 genes Pellenæus, & Philotas Parmenionis F. inuicti erant.
 idem verò ad voluptates, mulieres, aurumque & argentum
 nihilo melius affecti quam quiuis captiuorum. Nam Tar-
 rias, cum Alexander Macedonias ære alieno exsolueret, cre-
 ditoribusque pro omnibus satisfaceret, mentitus se debere
 quendam, qui se ei credidisse simularet, ad mensam addu-
 xit: deinde facinoris compertus, erat seipsum interfectu-
 rus, nisi Alexander eum absoluisset criminè & argentum ha-
 bere siuisset: recordatus eum Philippo Perinthum oppu-
 gnante iaculo oculum idum, non passum ante sibi fuisse
 telum extrahi, quam hostes fudisset. Antigenes ijs qui ob
 morbum aut mutilationem in Macedonia remitteban-
 tur se immiscuit, inq; eorum numerum adscriptus, cum de-
 prehenderetur nihil habere mali, sed finxit se moib; vir bel-
 licosus & cicatricū corpus plenū habēs, molestiam Alexan-
 dro exhibuit. interrogatusq; ab eo causam, confessus est Te-
 leippo amore se teneri, & quod ab ea diuelli non pateretur,
 idcō

idem comitem ad mare ei se præbuuisse. quæsiuit Alexander,
cuius ea mulier esset, & quis eius gratia compellandus: li-
beramq; esse Antigeni respōdenti, Muneribus ergo, inquit,
& pollicitis ei periuadeamus ut nobiscum maneat. Adeò
cuius amanti Alexander facilius quām sibi ignouit. Philo-
tas Parmenionis F. vitio incontinentiæ laborauit. Antigo-
na fuit Pellæa muliercula inter eas quæ apud Damascūm
captæ erant, quondam capta ab Autophrade, cùm ipsa in
Samothraciam traiiceret, forma satis egregia. Hæc Philo-
tam, cū amare eam cepisset, planè tenebat sibi deuinctum.
Et verò ferreus ille emollitus, in voluptate cogitationes su-
as non continuit, sed aperuit, & multa arcana mulierculæ
enunciauit. Quid enim dicebat, erat Philippus iste sine Par-
menione? quid esset, si Philotam non haberet, Alexander?
vbi Ammon, vbi angues, si nos nolimus? Ea verba ad quan-
dam familiarium mulierum extulit Antigona, hæc Cratero
indicauit: Craterus Antigonam occulte ad Alexandrium
adduxit. Is corpore quidem mulieris abstinuit, sed opera
eius Craterum totum excusit, taciteque omnia consilia
eius expiscatus est. Et quidem annis amplius septem exin-
de clapsis, neque in vino vñquam similitatem Alexander
ebrius vllam indicauit, neque per iram iracundus, neque
amico vlli aperuit rem, omnia solitus Hephaestioni credere
atq; communicare. Ferunt enim Alexandro epistolam ma-
tris arcana tatiè secum legente, Hephaestionem leniter
ad moto capite vñam eam pellegisse: neque Alexandrum pro-
hibere sustinuisse, sed detraicto annulo sigillum ori eius ad-
mouisse. Enim uero defatigati dicendo oporteret, qui om-
nia ea vellet cōmemorare, quib[us] demonstratur pulcerimè
& vt regem maximè decebat sua vsum fuisse Alexandru[m] po-
tentia. vt si Fortuna magaum eum fecerit, maius hoc sit
quod ea rectè v[er]sus est: & quanto magis fortunam eius lau-
des, tanto magis virtutē ipsius extollas, quæ dignum fortu-
na sua eum fecit. Sed iam nunc ad principia incremento-
rum, ac initia potentia[rum] Alexandri venio, consideratūrus
quodnam Fortunæ opus in ijs sit, propter quod Alexander
à Fortuna cuectus & auctus dicatur. Quid ni enim, d[i]j boni?
Sælicet illæsum, incruentatum, nulla obita expeditione,
equi hinnitu eum in solium Cyri extulit, vt antè Darium
Hystaspis F? aut muliebri adulacione inductus vir hoc ei

contulit? quomodo Darius Atossa impellente Xerxi ad fo-
 res diadema regni attulit? aut sicut Parysatis filio per Ba-
 goam? ut stolam exuens astandæ, regiam erectamque tia-
 ram sibi circumposuit? aut subito & præter exspectationem
 sorte electus imperium orbis terrarum suscepit? sicut Athe-
 nis thesmothetæ & archontes sorte leguntur. Discere vis,
 quomodo homines Fortunæ fauore reges creentur. Apud
 Argiuos aliquando defecit Heraclidarum genus, è quo re-
 gem eos deligere patria consuetudo iubebat. quæreribus
 ac sciscitantibus oraculum datum est, regem ab aquila de-
 monstratum iri. ac post paucos dies aquila in domum Ä-
 gonis deuolare confpecta fecit, vt Ägon rex designaretur.
 Rursum in Papho cum rex improbè iniusteque se gereret,
 Alexander eo electo alium quærebatur è stirpe natum Ciny-
 ræ: cùm ea gens iam deficere & perire putaretur. vnum er-
 go dicebant inde superesse hominem pauperem & obscu-
 rum, qui in horto quodam neglectus ab alijs aleretur. ad
 hunc missi à rege venerunt. estque innuentus aquam areolis
 olerum in horto in fundens, ac perturbatus est, cùm milites
 eum arriperent, & ire iuberent. ceterum adductus ad Ale-
 xandrum in vili sindone, rex est factus, purpuraq; ornatus,
 & in numerum eorū receptus qui Socij appellabantur. no-
 men ei fuit Alynomus. Hoc modo forruita euenta reges fa-
 ciunt, vestitum mutantes, ac celeri mutatione alia nomina
 imponentes nihil tale exspectantibus aut sperantibus. Ale-
 xandro autem quid præclarí obtigit præter meritum, quid
 sine sudore, sine sanguine, quid gratis, quid absque labore?
 Sanguine mixtos fluuios bibit, per cadavera veluti pontem
 amnes transgit, herbam edit fame vrgente quam primam
 conspexit, gentes altis niuibus obrutas, & vrbes infra ter-
 ram desidentes penetrauit, mare hostile nauigauit, tumu-
 losque arenarum in Gedrosijs & Arachosijs peruidens, an-
 tè in mari quam in terra vidit stirpem. Quòd si libero ore
 aduersus Fortunam tanquam contra hominem loqui lice-
 ret pro Alexandro, equidem eam sic compellarem. Quando
 tandem, ô Fortuna, Alexandri actionibus tu, & vbi viam
 aperuisti? quodnam saxum tua ope adiutus cepit sine san-
 guine? quam vrbe ei præsidio nudatam tradidisti? quem
 exercitum inermem? in quem regem incidit socordem? in
 quem ducem negligentem? in quem ianitorem dormien-
 tem?

Fortunam
 Alexandro
 fuisse ad-
 uersam.

tem? quem fluum trajectu facilem, quam hyemem temperatam, quam aestatem molestiae experientem praebuisti? Ad Antiochum Seleuci F. ad Artaxerxem Cyrus fratrem, ad Ptolemaeum Philadelphum abi. eos viui etiamnum patres regis titulo dignati sunt: iij praelia nullis lacrymis constantia vicerunt, ij inter festos dies ac pompas & spectacula vitam exegerunt, ij ob felicitatem in regia dignitate consenuerunt. Alexandri si nihil aliud, saltem totum corpus considera à summo capite usq; ad imos pedes hostilibus vulneribus contusum atq; dissecatum,

Hastis, & gladiis, faxisq; ingentibus ictum.

Iliad. 1.8.

285.

Ad Granicum galea eius gladio fuit dissecata, ictu usque ad capillos penetrante. Gazæ iaculo humerum est vulneratus. in Maragandis sagitta crus, ita ut os radij fractum eo ictu eminuerit. apud Hyrcaniam lapide ceruicem ictus est. qua ex plaga visus ita fuit hebetatus, ut per non paucos dies in periculo amittendi vsus oculorum fuerit. Ad Assacana Indico telo fauciatus talum est. quo quidem tempore adulatoribus subridens dixit: Hic quidem sanguis est,

20 *Non schor, qualis bellat de sanguine animum.*

Iliad. 6.340

Apud Issum gladio femur ei vulneratum est à Dario manum cum ipso conférente, ut Chares scribit. ipse simpliciter & verissimè scribens ad Antipatrum, Mihi quoque, inquit, vsu venit ut pugio ne femur fauciatur: sed neque tum, neq; post modo quicquam mali ex eo vulnera euenit. In Mallis sagitta bicubitalis per thoracem in pectus & sursum usq; ad cervicem fuit adacta. autor Aristobulus. Tanaim transgressus Scythas fudit, & equo ad c. l. stadia infuscatus est, cù quidem alui profluvio vexaretur. Euge Fortuna, Alexandrum auges scilicet atque magnum facis, vndique perfodiens, vndique laddens, omnia corporis membra vulneribus aperiens: non quo modo Minerua sagittam in Menelaum conicetam in validissima armorum auerit, ac thorace, mitra, & cingulo ictus vim ita retudit, ut leuiter perstricto corpore duntaxat

Iliad. 8.128.

35 sanguis fluere: sed nuda membra vulneribus exponens periculosis, ictusque per ossa dirigens, corpusq; in orbem ambientis, oculosq; & pedes oppugnans, impediens persequenter hostes, viatorias subtrahens, spes subruens. Mihi profecto nullus rex videtur Fortunam expertus iniquorem. In multis quidem ea incidit grauis atq; inuidia. sed alios fulminis

minis in morem succidit atque perdidit: ira eius & odium in Alexandrum pertinax fuit, & cum inuicto contendendi studio coniunctum, quale aduersus Herculem. Quos enim Typhones aut vastissimos Gigantes non in eum excitauit? quos hostes non munivit armorum multitudine, aut fluminum profunditate, aut rupium asperitate, aut peregrinorum belluarum robore? Quod nisi magna fuisset Alexander altitudo animi, & à magna virtute suscepisti conatus contra virtutem eniti pertendissent: quomodo non despontisset animum, toties signa conferens, exercitum armans, op. 10 pugnans, persequens? in numeras defectiones, auersiones, insultus gētium perferens? quid reges iugū abijcentes, Baetra, Maracanda, Sogdiani? deniq; inter gentes infidas & infidiosas hydram secans semper nouis bellis pullulantem? Absurdum videbitur quod dicam: sed dicā tamen quia verum est. Parum absfuit quin Fortunæ culpa Alexander desiceret Ammonis filius haberi. Quis enim diuina stirpe natus tot laboriosas exantlauit ætumnas, Hercule demto? Verum huic unus vir improbus iniunxit ut leones caperet, apros insequeretur, aues abigeret, ne maiores res obeundi, Antæūq; 20 puniendi, & Busiridis homicidijs finem imponendi oculum haberet. Alexandro autem virtus imposuit regium ac diuinum certamen, cuius finis esset non autum ab innumeris circumferendum camelis, nō luxus Medicus, mensæ & mulieres, neque vinum Calydonium aut Hyrcanici pisces: sed 25 ut omnes homines in vnam reipublicæ constitutionem redigens, omnes vni principati subditos, vni vita ratione adsefaceret. Hunc amorem à puerō gerens institutum, vnaque cum corpore auctum & adultum, ut legati venerunt à rege Persarum ad Philippum, qui tum peregrè aberat, ipse eos 30 comiter hospitio exceptos, nihil puerile (vt alij) interrogavit, de aurea illa arbori maritata vite, aut hortis pensilibus, aut ornatu regis. sed totus in ijs erat, quæ imperij summam & vim continebant: sciscitans quantum esset Persarum exercitus, quo loco rex in prælijs pugnaret. exemplo nimis 35 rum Ulyssis, rogantis:

Iliad. no.

407.

*Arma ubi junr illi, statiblum quod quadrupedantum?
quæ itinera breuissima sursum à mari tendentibus? ita ut
attoniti hospites dixerint: Iste puer magnus est rex, noster
autē diues. Posteaquam vero mortuo Philippo ad traiicen-*

dum

dum in Asiam appulit animum, iamq; & spe & apparatu totus ea fuit in expeditione: iniecit manum Fortuna, auertitq; eum & retro abstraxit, innumerasque occupationes ei & moras circumdedidit. Initio vicinis barbaris contubatis, illi lyricum & Triballicum bellum ei immissit. quibus ab Asiatica re vsq; ad Scythiam Istro adiacentem aulso, & circumcursitando magnisque periculis ac certaminibus obeundis defuncto, cum debellatis hostibus rursum expeditioni incumberet, eadē denuō Thebas incussit, Græcumq; bellum, & atrocem aduersus cognatos & populares per cædes, ferum, ignemq; vindictā, cuius fuit tristissimus finis. His peractis rebus traiecit in Asiam, viatico instructus, ut Phylarchus prodidit, xxx. dierū. Aristobulus scriptis, lxx. eum habuisse talenta. Interim rem familiarē & redditus regios maxima ex parte inter amicos diuisi. Solus Perdiccas nihil accepit, quanquam offerente rege. sed interrogavit, Tibi vero, Alexander, quid facis reliquum? isq; vbi respondit, Spes. nos ergo etiam, inquit, in eatum parte acquiscemos. rectū quippe est nos Darij potius expectare opes, quam tuas accipere. Et quenam tandem erant illæ spes, quibus fretus Alexander in Asiam transmisit? non copiæ ex urbibus, quarum quantus multa ciuium millia inhabitarent, certo numero conductæ: non classis qua per montes nauigaret: non flagella, nō compedes, barbaricae insaniae supplicia mari imponentes. Verum extra ipsum in exiguo exercitu vigebat magnum landis studium, & simulatio atate & qualium, certamenque de gloria & virtute cum socijs suscepimus. Ipse autem magnas in se spes continebat. pietatem aduersum deos, fidem erga amicos, frugilitatem, continentiam, peritiam, mortis contemptum, magnanimitatem, humanitatem, comitatem, candorem, constantiam in consilijs, celeritatem in actionibus, principatum in gloria, institutum animi in rebus gerendis cum alijs efficax. Nam Homerus quidem neq; conuenienter neque imperator probabilitet, Agamemnonis pulcritudinem è tribus comparatio. tribus comparatio.
 Ille caput magno similia, oculosq; Tonanti,
 Neptuno pectusq; truci zonamq; Gradino.
 Alexandri autem naturam si genitor deus ex multis concinnavit composuitq; virtutibus, quid obstat quo minus dicamus suis in eo magnanimitate Cyri, modestiam Agesilai,

prudentiam Themistoclis, peritiam Philippi, audaciā Brasidæ, vim & reipublicæ gerendæ calliditatē Periclis? Quin immò si eum velis cum vetustioribus componere, tempe-

Iliad. a. tantior fuit Agamemnon. hic enim captiuā prætulit vxori quam primam virginem duxerat: Alexander etiamnū con-

iugij exsors captiuis abstinuit. Maiore etiam fuit quām A-

Iliad. o. chilles animo. hic enim Hectoris cadauer exiguo precio

Iliad. r. redemptum reddidit: noster grandi sumtu funus Dario fe-

cit. atque ille cum amicis in gratiam rediens, veniam donis

ac p̄m̄io vendidit: Alexander vīctor hostes ditauit. Pietate

Iliad. e. porro Diomedem superauit. is enim paratus fuit aduersum deos pugnare: noster omnem successum prosperum dij sac-

Odyss. a. ceptum tulit. Acceptior quoq; necessarijs fuit quām Vlys-

ses. huiusenim mater ob luctum & desiderium vita excessit:

mortem Alexandri mater hostis ob benevolentiam est co-

mitata. Deniq; vt verbo dicam, si Solon rem publicam for-

tūto constituit, si Miltiades fortunæ munere exercitum

duxit, si Arisides casu fuit iustus: nullum iam virtutis ent

opus. sed nomen hoc & oratio esto, quāe aliqua cum gloria

homines peruergerur, facta à sophistis & legum latoribus. 20

Sin autem eorum, quos recensui, virorum, vnuſquisq; pau-

per quidem aut duies, imbecillis vel robustus, deformis sive

pulcer fuit, ac vel in senectute felici mortem obiit, vel præ-

properè vitam reliquit, Fortuna nutu: magnum verò im-

peratorem, magnum legum conditorem, magnum reipu-

blicæ & magistratus administratorem virtute seipsum qui-

uis & doctrina adiutus præstiterit: agendum cum singulis Ale-

xandrum comparemus. Solon Athenis nouas tabulas con-

fecit, eamque rem blando nomine Seisachtheiam, id est on-

neris excusione, appellauit. Alexander nominum loco 30 pecuniam debitam creditoribus de suo distoluit. Pericles

tributo à Græcis exacto, templis ea è pecunia exstructis ar-

cem ornauit: Alexander barbarica portitus pecunia, in Græ-

ciam ccc 100. talenta misit, mandans vt ædes dijs inde ædi-

ficarentur. Magnam nominis celebritatem per Græciam 35

Brasidæ peperit, quod hostium ad Methonam castra percur-

rit ad mare posita. Alexandri autem in Oxydraeis saltum il-

lum atrocem, incredibilem audientibus, & spectantibus

terribilem, cum de muro seipsum in hostes demisit hastis, &

iaculis, & strictis ensibus. cum excipientes, cui nam alij rei

similem

similem dicas, quām fulminis igni cum impetu protipiens
 tis le & vento? tale tum spectrum in terras se deiecit ille, ar-
 dentibus circum fulgens armis. Et barbari initio perterriti,
 non sine horrore dissipati recesserunt. deinde cūm viderent
 , vnam hominem in multos irrueire, restiterunt. Enim uero
 ibi loci Fortuna suæ erga Alexandrum benevolentia præ-
 clara & euidentia opera edidit, quando ipso in locu[m] obscu-
 rum & barbarum abiecto, muriq[ue] incluso, eos qui auxilium
 ferre summo studio contendebant, murosque foris inuade-
 bant, confractis scalis prostrauit atq[ue] precipitauit. de tribus
 verò , qui soli in muros euerterant ac scipios demiserant, vt
 iuxta regem cōsisterent, ynum statim rapuit atq[ue] interfecit,
 alter multis confixus iaculit tantum absuit à morte, quod
 tentare adhuc & quid ageretur cernere potuit. interim foris
 inanæ incursions atq[ue] conclamations erant Macedonū,
 cūm machina ad oppugnandum nulla, nullum in promtu
 esset instrumentum: sed muros præ opitulandi studio gla-
 dijs percuterent, uidisq[ue] manibus rumpere ac tantum non
 mordicus comminuere niterentur. At enim fortunatus ille
 rex, utpote quem perpetuò stiparet custodiretque Fortuna,
 feræ in modum cassibus implicatae, desertus & auxiliij inops
 agebat: nou cō redactus, vt Susis, Babylone, vel Baetris po-
 taretur, aut præclaram de Poro illam victoriam reportaret.
 nam qui ardutas ac gloriosas res gerendas suscipiunt, abil-
 ita p[ro]p[ter]a in fortunio, si quod habet, saltem dedecus abest. Sed
 ita pertinax & inuidiosa fuit Fortuna, ita barbaris fuit, Alexan-
 dro male voluit: vt (quantum in ipsa quidem fuit) non
 corpus modò tunc eius atq[ue] vitam, sed & gloriam decusque
 aboleuerit. Neq[ue] enim adeò indignū erat vel turpe Alexan-
 drum ad Euphraten vel Hydaspen occumbere, aut manu cū
 Dario conserta equis, gladiis, & securibus Persarum pro re-
 ges suo propugnantium interfici, aut consensis Babylonis
 inenibus, ruere & à magna spe decidere. Sic Pelopidas &
 Epaminondas extincti sunt: quorum in tantis conatibus
 mors virtuti, non calamitati est imputanda. Sed quodnam
 fuit facinus Fortunæ, in quam nunc inquitimus? Vtin ex-
 tremo angulo barbaricæ fluuij ripæ, intra muros ignobilis
 oppidi aliusclusus atq[ue] occultatus orbis terrarum rex atque
 dominus periret, armis in honestis & instrumentis temerè
 oblati percussus atq[ue] contusus. Nā securi per galeam caput

vulneratum eius est, & sagitta aliquis arcu emissâ thoracem perrupit, cuius ad mammam infixa ossibus & inhærentis, colis eminuit aggrauans, cuspis autem ferrea iv. digitos fuit lata, longitudo quinque. Extremum mali hoc fuit. dom ipse aduersos hostes defendit, & eum qui coniecerat telum, ac gladio armatus accedere audebat, pugione præuentum deiecit atque necat: interea quidam è pistriño accurrentes à tergo istum ceruicibus Alexandri ingerit, quo in verginem acti sensus sunt hebetati. Veruntamen præstò adfuit virtus, fiduciam ipsi, socijs robur festinationemq; inferens. 10
 Linnæus enim, Ptolemaeus, Leonnatus, atq; alij, qui vel superato vel perrupto muro ante regem confiterant, murus erant virtutis, ob benevolentiam & amicitiam, qua Alexandro erant iuncti, corpora, facies, animasq; suas pro eo opponentes. Non enim Fortunæ casu sit, quod alij vltro pericula pro regibus adeunt, & mortem oppetunt: sed ob virtutis amorem, sicut ob illex aliquod medicamentum apes solent, principi se adiungunt & adhærent. Quis autem qui tunc extra periculum constitutas spectator adfuerit, non hor erat dicturus? Conspicere se magnum Fortunæ aduersus virtutem certamen: & barbaros indignè superiore esse loco, Fortuna fauente. Græcos autem relistere ultra vires, virtutis præsidio, ac si barbari vincant, Fortunæ hoc & inuidi genij ac Nemesis fore opus: si Graci, victoriam virtuti, audacia, amicitia, ac fidelitati deberi. Etenim hæc sola aderant tum Alexandro: reliquis copijs, apparatu, classib; exercitibus, equitatui murum obiecerat. Tamen barbaros fuderunt Macedones, eosq; stratos ruinis oppidi texerunt. Verum hoc Alexandro nihil tulit opis. Raptus enim inde est ut erat telo onustus, & bellum in visceribus continebat, 20
 tanquam vinculo aut clavo thoracem sagitta corpori adstringente. Quam cum vi euellere è vulnere tanquam è radice essent aggressi, ferramentum manus non est securum, pectoris osla quæ cor muniunt pro firmamento nactum. Neq; calami prominèt partem serra absindere sunt ausi: metuentes ne vehementiore agitatione fissum os, nimios excitaret dolores, & sanguinis è profundo proruptio- ni causam præberet. Ipse Alexander cum magnam videret perplexatem difficultatemq; & moram rei, sagittam co-30
 natus est ad ipsam thoracis superficiem pugione absinde-35

re: sed manus torpens præ inflammatione vulneris, conatum non pertulit. Insit ergo eos rem tentare, ac nihil metuere, utrò animos addens non vulneratis. alij squaliter exproubrauit lacrymas & nimium mortorēm, alios desertores appellauit, qui opem ipsi ferre non auderent. altaque voce testatus est ad socios, Neminem pro ipso debere timendum esse. nam si vos, aiebat, pro me trepidatis, nō credetur me nullo mortis metu teneri.

10 PLVTARCHI DE ESV CARNIVM,
oratio prior.

Vero quæris, qua ratione inductus Pythagoras esu carnium abstinuerit. At ego miror quomodo affectus, quo animo, qua ratione impulsus homo ille fuerit, qui primus ore suo tangere cadaver, & mortui animalis carnes gustare aggressus, mortuorum corporum ac simulacrorum mensas proposuit, ac pro obsonio & alimento habuit membra, quæ modū mugiebant, vocem edebant, movebantur, & videbant. Quomodo oculi sustinuere conspectum cœdis, cum animal iugularetur, pelle spoliaretur, in frusta searetur? quomodo odorem nates tulerunt? qui gustatum non auertit inquinatio, aliena tangentem vlera, letaliumq; vulnerum succos & sa-
15 litem haurientem? Fignitum est hoc & fabula,
Vellerare peperant: carnes veribus quoq; in ipsis
Mugitum edebant affa, crudaq; boabant.

At qui cœna hæc vere est monstrosa. esurire aliquem adhuc, mugientia animalia, & docere ijs vesici, quæ viuant adhuc, & vocem edunt, ac disponere condendi, assandi, appouendi, q; modos. Is quærendus fuit, qui primus ista cepisset, non qui sero tandem ab ijs destitisset. Enim uero primi isti, qui carnis sunt aggressi, omnem fortasse culpā in inopiam reiecerint. nō enim cupiditatibus iniustis capti, & in-
30 ter copiam omnium rerū libidine elati ad voluptates quæ à natura & societate animantium essent alienæ prouecti eos contulerunt. Quibus si in præsentia sensus & sermo darentur, haud dubiè sic nos compellarent: O beati, qui hodie vivi primorū uitis, & dijs cari, quale vobis contigit æcum, qui omnium omiu-
35 retum abundantia sorte oblata perfuiimini? quam multa existus.

Odiss. 4.

395.